

VARMISTIN

Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti

3/19

**LASKUVARJOLLA HYPITTIIN NIIN AURINGON-
PAISTEESSA KUIN UKKOSMYRSKYSSÄKIN**

Taistelut rakennetulla alueella jatkuivat.

VARMISTIN

VARMISTIN on Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Seuraava numero ilmestyy joulukuussa 2019. Aineisto sitä varten on toimitettava 30.11.2019 mennessä.

ISSN-L 2242-4679
ISSN 2242-4679

Päätoimittaja

Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Mainokset

Varmistin ry
Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen tukiyhdistys
Päätoimittaja Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Jäsenrekisteriasiat

Timo ja Margit Vento
jasenasiat@varmistin.fi

Yhdistyksen posti

Varmistin ry, PL 182, 15101 Lahti

Päijät-Hämeen Maakuntakomppania

PL 5, 15701 LAHTI
Käyntiosoite Hämeen aluetoimisto, Kirkkokatu 12
0299 484 133 (ma-pe virka-aikana)

Yksikön päällikkö

Tommi Tirkkonen
tommi.tirkkonen@maakuntakomppania.fi

Pääkouluttaja

yliluutnantti Timo Matilainen
0299 484 123
timo.matilainen@maakuntakomppania.fi

Päivystäjä

0299 484198
paivystaja@maakuntakomppania.fi

Painopaikka

Padasjoen kirjapaino

Kuvat kannessa, infisivulla ja sisällyssivulla:
Jenni Paasio, Lauri Latva-Pietilä ja Arto Tapiomaa

PÄIJÄT-HÄMEEN MAAKUNTAKOMPPANIA

ja VARMISTIN RY FACEBOOKISSA

<https://www.facebook.com/phmaakk>

<https://www.facebook.com/varmistin>

SEKÄ TWITTERISSÄ

twitter.com/varmistin

@Varmistin #varmistin

UUSITUT SIVUT:

www.varmistin.fi

www.maakuntakomppania.fi

Nijmegenin marssilla näkyi myös eksoottisia liikennemerkkejä.

VARMISTIN NRO 3

23.9.2019

11. vuosikerta

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Päätoimittaja 4

Aluetoimisto 5

MKJ 6

Partiokertomus 7

Hyppykurssilla 12

Nijmegen 2019 18

Lisää suorituskykyä? 20

TRA 2 22

PÄÄTOIMITTAJA

Ehjänä maassa! Huikeiden kokemusten hankinta jatkui, kun pääsimme (tai jouduimme) hyppäämään lentokoneesta ukkospilveen. Tarina alkaa sivulta 12, mutta suosittelen lukemaan ensin viime kesän hyppykertomuksen. Se löytyy osoitteesta Varmistin.fi -> lehtiarkisto (3/2018).

Muita huimia suorituksia tehtiin tänä vuonna muun muassa Nijmegenissä, ja itsensä haastamisen ovat aloittaneet muutamat taistelijat yhteisellä kuntokuurilla, johon pääset mukaan tämän ja tulevien lehtien sivuilla.

Vaikeuksista on selvitty ennenkin, ja aina on ollut käyttöä suomalaiselle sisulle, sinnikkyydelle ja päättäväisyydelle. Erittäin mielenkiintoisen kertomuksen erään periksiantamattoman miehen tiedustelumatkasta voit lukea seuraavalta aukeamalta alkaen.

Itsepintaisesti eteenpäin!

Jenni

jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

P.S. Muistathan, että voit koska tahansa vaihtaa lehden toimitustapaa paperisesta sähköiseksi ja päinvastoin. Ilmoita jäsenasiat@varmistin.fi. Etkö ole vielä jäsen? Liity verkkos: varmistin.fi -> Jäsenlomake.

Tähän koneeseen tulleen vian vuoksi hyppäkurssimme hypyt viivästyivät, ja ukkosmyrsky ehti lähestyä, kun jouduimme odottelemaan vuoroamme toiseen koneeseen. Hitaan nousun aikana myrsky ehti kohdalle, ja sade kasteli kaiken välittömästi koneesta poistumisen jälkeen. Maahan tultiin läpimärkänä, mutta onneksi kuitenkin ehjänä.

Arvoisa maanpuolustuskillan jäsen, liitto on ottanut käyttöön uuden mobiilijäsenkortin, joka on ilmainen kaikille jäsenillemme.

Mikäli haluat mobiilijäsenkortin itsellesi, toimi seuraavasti:

1. Lähetä toimiston sähköpostiin (mpkltoimisto@mpkl.fi) seuraavat tiedot:

- nimesi
- jäsennumerosi (löytyy myös järjestelmästä)
- sähköpostisi
- matkapuhelinnumerosi
- kilta/killat johon/joihin kuulut.

2. Kun toimisto on vastaanottanut sähköpostin ja luonut tunnukset (saat sähköpostiin tiedon kortista), toimi seuraavasti:

- Lataa ohjelma Aibonus-sovellus Play-kaupasta tai Apple-storesta.
- Avaa Aibonus-sovellus kännykästäsi.
- Kirjaudu käyttäjätunnuksella (sähköpostiosoitteesi) ja kirjautumiskoodilla, joka tulee sähköpostiisi.
- Kirjautumisen jälkeen kortti on näkyvissä sovelluksessa, osiossa "Minun korttini".

ALUETOIMISTO

MISSÄ JALLU LUURAA?

Paikallispataljoonan koulutuksen syyskausi aloitettiin kevytmielisellä jallupiiloisella. Mikäli jallupiiloinen ei kerro sinulle mitään, niin kysy itseltäsi: "Voisinko lisätä omaa aktiivisuuttani paikallispataljoonan koulutukseen osallistumisessa?"

Aluetuomiston johtamasta, ohjaamasta ja koordinoimasta koulutustarjonnasta pitäisi kyllä löytyä jokaiselle halukkaalle omiin kehityskohteisiin sopivaa koulutusta. Ja jollei näin ole, niin otamme mielen avoimena esityksiä vastaan paremmasta huomisesta.

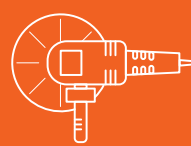
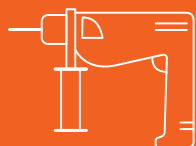
Vapaaehtoiseen ja etenkin omaehtoiseen koulutukseen osallistumista pidämme tärkeänä, koska noilla koulutusiloilla ja lauantaipäivillä saamme paikattua montaa koulutuskohdetta, joihin harjoituksissa ei aina aika ja resurssit riitä. Näin saamme pikkuhiljaa, pienin askelin rakennettua osaamisemme ja sitä kautta suorituskykymme haluamallemme tasolle tai ainakin lähelle sitä.

Te jotka olette jo aktiivisesti mukana, niin muistakaa levittää vapaaehtoisen harjoittelun ilosanomaa ympäri maakuntaa rekrytoimalla uusia henkilöitä joukkoomme. Joka päivä lisää ikääntyvä joukkomme kaipaa nuoria osajia – toki kokeneemmatkin soturit ovat yhtä lailla tervetulleita. Tärkeätä on innostus maanpuolustukseen, jokainen omien resurssien puitteissa.

Oikein hyvää syksyä ja maanpuolustusintoa harjoituksiin!

-Janne-

PAIKALLINEN KONEVUOKRAAMO

RENTA LAHTI
KASAAJANKATU 26, 15520 LAHTI
040 161 1916 | LAHTI@RENTA.FI

renta

Millainen yksikkö on paikallishuoltokomppania?

Paikallisjoukoista eniten esillä ovat olleet maakuntakomppaniat, yksiköt joista koko maakuntajoukkokonsepti lähti liikkeelle. Joukon tehtävästä suoriutumiselle on välttämätöntä rakentaa terävää vaikuttamiskykyä, mutta sillä ei pitkälle pötkitä, jos taistelijan vatsa huutaa, tankissa on vain etäinen tuoksahtus polttoaineesta, ja hajonneen römpsöttimen tilaus häviää tyhjyyteen. Siispä huolto esittäytyy:

Miksi olemme ylpeitä huoltokomppaniastamme?

Huolto taistelee aina kovilla. Meillä ei ole epäselvää mitä toimiva sotakone vaatii. Hoidamme muiden yksiköiden täydennykset, kuljetukset, veden ja ravinnon saannin, ihmisten ja materiaalin huollon. Siinä sodan ajan tehtävämme, eikä siitä sen enempää.

Mitä huolto puuhaa rauhan aikana?

Suurin osa toiminnastamme on valmistautumista sodan ajan tehtävään. Kehitämme suunnitelmia, kouluttaudumme, valmistelemme. Ainakin avainhenkilöiden voimin koonnutaan 1-2 kertaa kuukaudessa. Osa huollon väestä myös osallistuu muiden yksiköiden järjestämiin koulutuksiin, ja olemme käyneet myös ampumassa. Harjoittelu on hyvin pitkälti omaehtoista, tiettyjä isompia harjoituksia lukuun ottamatta.

Meiltä kysytään toisinaan huollon toteuttamisesta rauhan ajan harjoituksissa. Siihen on kuitenkin olemassa paljon toimivammat järjestelyt kuin perustaa lyhyttä harjoitusta var-

ten huollon osia melkoisine materiaalitarpeineen. Suunnitteluharjoitusten yhteydessä keittämästämme kahvista on kyllä tullut paljon kehuja!

Millainen taistelija on tyypillinen huollon karkiosaaaja?

Huoltoon sijoitetaan – ja rekrytoidaan! – tietenkin paljon siviilissä asiaan liittyviä töitä tekeviä, ja lisäksi varusmiehenä sopivan koulutuksen saaneita. Huollon tehtävissä on tosin niin monenlaista, että kovin kapealla osaamisella ei toimivaa komppaniaa saisi kasaan.

Paljon kertoo meidän aktiivisin avainhenkilöjoukkomme:

- ikää 28-53 vuotta
- kolmasosa naisia
- asuinpaikat Päijät-Hämeessä ja Uudellamaalla
- työtehtäviä mm. sairaanhoitaja, avainasiakaspäällikkö, myyjä, kouluttaja, jatko-opiskelija, projektipäällikkö, rakennusmestari jne.
- harrastuksia vanhat autot, moottoriurheilu, sienestys, jalkapallo, mökkeily, punttisali yms.

Eli olemme juuri sitä mistä suomalaisen puolustuksen voima nousee: suomalaisia kaikilta elämän osa-alueilta, yhdistävänä tekijänä titaaninen maanpuolustustahto ja halu antaa omasta ajasta yhteisen turvallisuuden tekemiseen.

Mitä terveisiä huolto haluaa lähettää lukijoille?

Unohda huolto omalla vastuulla! Eikun. Älä unohda huoltoa ja yhteispeliä huollon kanssa, tai oma hommasi päättyy kuin kanan lento. Yhteistyö on iskuvoimaa!

Mitä teen minä nyt

Kertomus kersantti Lassilan johtaman partio "Vertin" tiedustelumatkasta Raudun ja Valkjärven suunnalle ajalla 31.8.-11.9.1944.

Elettiin elokuun loppua 1944, kun Päämajan kaukopartiopataljoonan ErP 4:n ensimmäiselle komppanialle tuli käsky lähettää kolmihenkinen laskuvarjopartio Karjalan kannakselle, tarkemmin Raudun-Valkjärven suunnalle. Ensimmäisen komppanian päällikkö majuri Vehniäinen kutsui kaukopartioradisti kersantti Muisto Lassilan huoneeseensa. Lassila oli palannut edelliseltä partiomatkaltaan 4. elokuuta, ja hän oli jo hyvin toipunut 51 vuorokautta kestäneen partion rasituksesta. Lassila ihmetteli majurin käskyä, ja ennen kuin koputti oveen, hän mietti vielä hetken aiempaa lomaansa. Ei siellä tapahtunut mitään erikoista, josta majuri voisi moittia.

Lassila koputti oveen, astui sisään, teki asennon ja yritti ilmoittautua, "herra majuri", kun samassa Vehniäinen viittasi kädellään keskeyttäen Lassilan seremonian.

- No niin Lassila. Meille on tullut pataljoonasta käsky lähettää partio itäiselle Kannakselle. Otatteko partion johtaakseen?

- Kyllä se käy, herra majuri.

Majuri selitti Lassilalle tehtävän. Partion tehtäväksi annettiin selvittää alueella toimivien vihollisjoukkojen aselajit, rautatieliikenne, esikuntien sijainti Raudussa, varustelutöiden tilanne sekä lisänä Rautuun siirrettyjen siviilisukkaiden määrät. Koska rauhantulo oli poliittisella rintamalla jo tosiasia, halusi tiedustelu selvittää, oliko vihollisella tässä tilanteessa aikomuksia sotilaallisiin operaatioihin Karjalan kannaksella. Partion peitenimeksi annettiin "Vertti".

Lassilalle määrättiin partiokaveriksi virolainen ja venäjäntaitoinen sotamies Roman Guik. Guik oli tullut komppaniaan erilaisten vaiheiden kautta, joista muilla partiomiehillä ei ollut muuta tietoa kuin että tämä oli Viron venäläinen. Toisen partiomiehen Lassila sai valita itse. Se oli Lassilalle helppo valinta; kersantti Ranki, Arvo Ranki. Ranki oli Lassilan koulukaveri Viipurin ammattikoulusta. Molemmat miehet olivat 24-vuotiaita. Näin oli kolmihenkinen partio kasassa.

Lassilalla ei ollut laskuvarjohyppykoulutusta. Siksi hänet ja muutkin partiomiehet reppuineen kuljetettiin 31.8.1944 Immolan kentälle saamaan koulutusta laskuvarjohyppyyn. Koulutus eteni suunnitelmien mukaisesti, ja näin Lassila sai tulikasteensa pudottautuessaan vain 200 metristä laskuvarjon varaan. Guik suoritti samalla koehypyn. Katsottiin, että Lassila oli valmis taisteluhyppyyn Karjalan kannakselle.

Muonatorpedoja. Oikealla Muisto Lassila.

Vielä samana iltana klo 20.00 starttasi hyppykone Heinkel-115 saksalaisilla tunnuksilla **6H-CK** Ruokolahden rannasta kohti kohdealuetta Miikkulaisen Lumisuota, joka sijaitsi vanhan rajan itäpuolella. Lentokuljetuksesta vastasi Päämajan lento-osasto Jauri, lentäjänä luutnantti Olavi "Olli" Kepsu, tähtystäjänä vänrikki Vornanen. Heinkel-115 oli saksalaisilta lainassa oleva meritiedustelukone, jota ei ollenkaan ollut tarkoitettu laskuvarjojoukkojen pudotukseen. Ennen lähtöä Guik oli epäilevällä kannalla. Kaiken aikaa hän päiviteli, että miten hän mahtuisi varusteineen ja varjoineen ahastaasta pohjaluukusta.

Guikin epäily perustui siihen, että varusteita oli mukana jonkin verran: kaikilla miehillä oli aseenaan konepistoolit, kaksi rumpulipasta ja Lassilalla lisäksi vielä yksi tankolipas – se oli marssilippaana siirtymätaipaleilla parempi kuin rumpulipas – sekä oma 6.35 pistooli. Ranki ja Guik oli vielä varustettu kumpikin 9mm Lahti-pistoolilla. Partiolle oli majoipaikassa jaettu 7 vuorokauden kaukopartiomuona reppuun sekä täydennyksenä tuli lähettää 21 päiväannosta kaukopartiomuonaa.

Erikoisvarustuksena: 3 sarjaa toiminta-alueen karttoja, kahdet kiikarit, 1 kpl kumivene ja 2 kpl kompasveja.

Viestivälineinä: 2 kpl taskulamppua, 1 kpl kyynelradio, 1 kpl vastaanotin TÖPÖ, 2 kpl kuulokkeita, 1 kpl varaputkikotelo ja 1 sarja putkia kyynelradiota varten.

Muita varustuksia: 3 kpl kaukopartioille erikseen laadittuja lääkepakkauskia, 3 kpl karttalaukkuja, 6 kpl kumisia polvensuojuksia, 6 kpl telttakankaita, 1 pari saappaita, 2 paria kumijalkineita, 3 kpl paitoja, 1 kpl kesäpuseroita, 3 kpl vöitä, 3 kpl verryttelypukuja, 3 paria alushousuja, 2 paria syyliinkejä, 2 kpl lakkeja, 3 paria housunkannattimia, 2 kpl kenttäkeittiöastioita, 1 kpl kenttäpulloja, 1 kpl leipälaukkuja, 6 paria sukkia, 2 kpl pyyheliinoja, 2 kpl nenäliinoja, 3 kpl lusikka-haarukkayhdistelmiä, 2 paria repunpehmiä, 3 kpl nahkapuseroita, 1 kpl sadetakkeja, 3 kpl työhousoja, 3 kpl villapaitoja, 6 paria jalkarättejä, 2 paria nahkasormikkaita, 3 kpl selkäreppuja.

Reppuihin oli pakattu viikon kaukopartiomuonaa, Koskenlaskija-juustoa, lihasäilykkeitä, hernetiivistettä, näkkileipää, voita, sokeria, teetä ja suklaatakin. Lassila oli kehottanut miehiä pistämään taskuihin jotain suuhunpantavaa ihan varmuuden vuoksi. Jos ei muuta, niin ainakin vähän suklaata ja sokeria. Niin hän oli tehnyt itsekin.

Ilta oli jo hämärtynyt, kun saavuttiin kohdealueelle 2300 metrin korkeudessa. Värikki Vornanen antoi Lassilalle merkin avata pohjaluukku. Saavuttiin pudotuspaikan yläpuolelle. Merkki lähtijälle, suhahdus, ja Lassila katosi luukusta ilmojen teille. Seuraavaksi Guik pudottautui alas, mutta nyt tuli vaikeuksia. Guik oli tarttunut konepistoolin jyvistä luukun vasemmassa kulmassa olevien saranoiden tukitankojen väliin. Mies sätkytteli avuttoman näköisenä puoliksi ulkona ja puoliksi koneessa. Tapahtuman aikana Kepsu oli reagoinut tilanteeseen ja oli jo ryhtynyt tekemään koneella kaarosta. Muuten mies olisi pudonnut kilometrien päähän johtajastaan ja kohteesta. Vornanen avusti miestä, joka avuttomana ponnisteli pinteessään, koettaen saada konepistoolia irtoamaan luukusta, mutta tuloksetta, sillä ilmavirta aukossa oli niin voimakas, että hänen hengityksensä salpaantui, eikä voimatkaan enää riittäneet. Vornanen yritti katkaista konepistoolin hihnan, mutta siitäkään ei ollut apua, koska konepistooli oli kiinnitetty tukistaan varjon valjaisiin.

Vornanen yritti samalla tehdä työtään tähytäjänä ja totesi, että tällä välin kone oli tehnyt jo kaksi kokonaista kaarosta

Laskuvarjokurssi Utissa. Kolmas oikealta Arvo Ranki.

suon yläpuolella. Vornanen selosti Rankille tilannetta, että heti kun mies putoaa aukosta, on mentävä oitis perään. Kun kone oli lähdössä tekemään jo neljättä kierrosta, Guik irtosi. Välittömästi Vornanen käski Rankin hypätä. Viimeinen mies pääsi perään ilman ongelmia.

Kone teki tämän jälkeen vielä kaksi kierrosta suon yllä etsiäkseen sovittuja merkkivaloja, mutta turhaan, joten tarvike- torpedojen pudotus jäi tekemättä. Oli lähde- tävä takaisin, koska kone oli pyörinyt kohdealueella liian kauan, ja paljastumisen mahdollisuus oli liian suuri.

Tällä välin Lassila oli jo laskeutunut ja viritteli merkkisoihtua valmiiksi tarvike- torpedon pudotusta varten. Kun jostain etelän suunnalta kuului vaimeaa lentokoneen moottorin ääntä, sytytti Lassila soihtun välittömästi palamaan ja tarkasteli samalla missä päin Guikin ja Rankin soihtu näkyisivät.

Suolla ei näkynyt kuin Lassilan oma soihtu, ja koneen ääni- kin loittoni kuulumattomiin. Lassila antoi soihtun palaa vielä hetken ennen kuin sammutti sen. Noin tunnin kuluttua Lassila uskoi, että kone oli poistunut ja kateissa olivat sekä miehet että muona. Lassila mietti, että pojat on löydettävä, ja löydettävä on myös reput ja torpedo. Muonaa kyllä löytyy. Lumisuo on suuri suo- ja vesiperäinen alue, ja pinta- alaa sillä on pitkälle toistasataa neliökilometriä.

Lassila lähti liikkeelle hiljaa edeten, välillä pysähtyen, kuunnellen ja kuun valossa tähytäten. Matkaa taitettuaan Lassila havaitsi puiden lomassa joitain vaaleaa, pysähtyi, odotti hetken ja lähti taas etenemään. Päästessään lähemmäksi, Lassila näki vaalean kyltin, jossa oli venäjänkielistä tekstiä: miinoitettu alue. Lassila oli pudotettu pahimpaan mahdolliseen paikkaan. Oli mentävä miinakentän yli. Lassila otti taskulampun ja tuikkasi siihen valon ja lähti varovasti etenemään. Hetken edettyään kirkas ja kireälle vedetty metallilanka heijastui edessä. Tarkkailtuaan ympärilleen alkoi lankoja paljastua sieltä täältä. Lassila laskeutui polvilleen ja lähti ryömien etenemään langalta toiselle kyynelradio leipä- laukussa takin alla rinnalla. Radio oli nyt konepistoolin lisäksi ylivoimaisesti tärkein varuste, ja juuri siksi se oli mukana eikä repussa, joka nyt oli kateissa. Lassila eteni miinakentäs-

Heinkel 115 suomalaisilla tunnuksilla.

sä kaikkiaan vajaat kolme tuntia, hänen hitain partiomatkoillaan tekemistä etapeista. Päästyään miinakentästä Lassila oli tullut vanhalle venäläisten rakentamalle tukikohdalle, jossa hän yöpyi.

Lassilan partiokertomuksessa todetaan seuraavaa:

Aamulla 1.9. lähti Lassila etsimään kadonneita tovereitaan. Lassila kierteli suota päivän aikana ristiin ja rastiin, mutta poikia ei kuulunut eikä näkynyt. Lassila kulki uudelleen miinakentän läpi putoamispaikalle, jossa hän yöpyi.

2.9. Lassila jatkoi poikien etsimistä kulkien vuoron perään pohjois-etelä- ja itä-länsisuunnassa. Iltapäivällä Lassila otti kyyneleellä yhteyden kotiin, jolloin sai tietää, että Guikin hyppy oli epäonnistunut ja näin myöhästynyt, josta johtuen pojat olivat pudonneet Lumisuon kaakkoisosaan. Saa- miensa ohjeiden mukaan kulki Lassila suon itäreunaa, mutta kun täälläkään ei tavannut jälkiä, palasi hän takaisin pohjoiseen, missä hän yöpyi. Kahtena ensimmäisenä päivänä oli suolla aivan rauhallista, ei kuulunut mitään laukauksia eikä ääniä.

Lassilan lähettämä sanoma 2.9. klo 08.30: Partio hajallaan. Suolla paljon miinakenttiä. Yöllä meni monta tuntia niiden ylityksessä, ja nyt en koko päivän etsiskelystä huolimatta ole tavannutkaan poikia. Pudotettiin kaikki tavarat? En nähnyt varjoja. Kysykää lentäjiltä kuinka nopeasti pojat seurasivat.

Lassilalle lähetetty sanoma 2.9. klo 10.25: Guikin hyppy myöhästyi kiinni tarttumisen vuoksi. Pojat putosivat peräkkäin suon kaakkoislaitaan. Tavaraita ei pudotettu, kun ei huomattu merkkiä. Ranki tietää teidän putoamispaikanne. Kulkekaa suon Itälaitaa etelään. Veba.

3.9. Lassila kulki suon länsireunaan ja jatkoi poikien etsimistä. Vasta tällöin hän huomasi, että häntä ei ollutkaan pudotettu Lumisuolle, vaan sen kaakkoispuolella olevalle pienemmälle suolle. Lassila oli aiemmin luullut olevansa Lumisuon länsireunassa, jossa maasto kartan mukaan on hyvin samanlainen Lumisuon kaakkoispuolella olevan suon kanssa. Lassilalla oli vain kahden vuorokauden muona mukanaan, joten hän pyysi kyynelyhteydessä täydennystä, joka luvattiin toimittaa samana iltana. Vuolteen suunnalta kuului kaikkien jv-aseiden tulta sekä suon itälaidalla yksinäisiä laukauksia.

Lassilan lähettämä sanoma 3.9. klo 08.45: Poikia ei löydy. Jälkeäkään ei näy. Mahdollisesti lähteneet ykköstäydennyspaikkaan. Muonani lopussa, voisinko saada täydennyksen tänä iltana klo 21.00 Lumisuo. Lentäkää ykköspaikan kautta.
Lassilalle lähetetty sanoma 3.9. klo 12.13: Tulee klo 21.00. Sopiiko. Veba.

4.9. Lassila sai ilmoituksen, että sää oli estänyt täydennyksen. Nyt Lassila lähti aikaisemmin sovittuun täydennyspaikkaan Lakiasuon pohjoisosaan, jonne arveli poikienkin lähteneen. Lumisuon länsireunassa olevien metsäkannaksien välillä Lassila tapasi useampaan otteeseen kahden miehen jäljet, joita lähti seuraamaan. Hän kuitenkin kadotti jäljet ja jatkoi matkaa Kämäräkönsuon ja Välisuon kautta Korleenkylän eteläreunaan. Viisjoen Lassila ylitti uimalla ja jatkoi matkaa länteen, ylitti tien Sirkiänsaari-Metsäpirtti ilman vaikeuksia. Tiellä oli ollut aivan vähäinen liikenne. Noin 20 metrin päässä tien kummallakin puolella kulki piikkilanka, jossa oli venäjänkieliset varoitustaulut: "Miinoitettu".

Klo 20.00 Lassila ylitti tien Huhti-Palkeala. Tällä tiellä oli samanlainen piikkilanka sekä varoitustaulut. Tie oli vähän liikkennöity. Ylityshetkellä tietä kulki tyhjä kuorma-auto pohjoiseen. Lassilan päivän aikana ylittämät tiet ja polut olivat kaikki käyttämättömiä.

Vasemmalta Sissilentäjä luutnantti Olli Kepsu ja tähyistäjä vänrikki Osmo Vornanen.

Lassilan lähettämä sanoma 4.9. klo 16.35: Matkalla ykköspaikkaan. Täydennys sinne tänä iltana samaan aikaan. Tapsin poikien jäljet noin 2 km lännessä omalta paikaltani. Lentosuuntiin ei ollut pohjois-etelä. Miksi. Poikien suunta myös ykköseen.

Lassilalle lähetetty sanoma 4.9. klo 16.50: Sää estänyt ja mahdollisesti estää edelleenkin lennot. Tavoittakaa pojat ykkösessä ja hakekaa muonaa Suokkaan matista. Alueella tiheää kasvustoa, metsää kaadettu paljon puita latvat yhteen. Siinä matti. Länsipuolella on 100 m piikkilanka-aita joka nousee rinnettä ja tekee pikku käänteen sekä tulee linjatielle, jolloin näkyy vanha bunkkeri aidan länsipuolella tästä 200 metriä.

Lassilalle lähetetty sanoma 4.9. klo 17.00 jatkuu. Eteläkaakkoon matti. Tiel- tä Kirjasalo-Salosavotta itään, jota pitkin 1 km jolloin sama piikkilanka-aita, jonka viera 500 metriä pohjoiseen, jolloin olette alueella.

Tänä aamuna tehty aselepo, joka otettava huomioon toiminnassa. Veba

Lassilalle lähetetty sanoma 4.9. klo 19.10: Sää estää täydennyksen.

5.9. klo 06.00 Lassila tuli aiemmin sovittuun täydennyspaikkaan Lakiasuon pohjoisosaan. Poikia ei ollut paikalla eikä jälkeäkään näkynyt. Koska poikia ei ollut täällä, Lassila arveli, että pojat mahdollisesti menneet toiseen edeltäkäs in sovittuun täydennyspaikkaan Iso-Vilosuolle. Lepäilyään ja kuivailtuaan vaatteitaan, Lassila lähti puolen päivän aikaan matkalle kohti Vilosuota. Hän ylitti Raasulin radan klo 14.30. Rata oli vähän liikkennöity, sillä kiskot olivat ruosteessa. Radan varressa oli 3-miehininen radankorjausryhmä.

Klo 19.00 hän ylitti Lempaalan tien. Tiellä tuntui olevan koh- talaisen vilkas liikenne. Korkeamaan tienristeyksessä oikeal- la puolella tuntui olevan majoitusalue. Mahdollisesti siellä

Vasemmalta Arvo Ranki ja Muisto Lassila. Tulevat Päämajan kaukopartiomiehet Viipurissa 1938.

oli elonkorjuuväkeä, sillä viljat olivat seipäällä, mutta heiniä ei ollut korjattu.

Lassilan lähettämä sanoma 5.9. klo 16.30 Poikia ei ykkösessä. Taitaa tulla pannukakku koko yrityksestä. Lähden nyt muonanhakuun ja käyn samalla kakkosessa. Ainakin yksi mies täytyy saada, jos tehtävä halutaan suorittaa. Yksin liian vaikeaa.

Lassilalle lähetetty sanoma 5.9. klo 17.40: Sää estää lennot.

6.9. klo 10.00 Lassila ylitti Kirjasalo–Salosavotta-tien. Tiellä ei näyttänyt olen mitään liikennettä hyökkäyksen jälkeen. Iso-Vilosuon pohjoisosassa olevalle lammelle Lassila saapui klo 14.00. Täälläkään ei näkynyt mitään jälkiä siitä, että pojat olisivat käyneet paikalla. Iso-Vilosuolle oli kesällä heitetty muonatydennys Matti-partio neljälle. Lassila tiesi, että siellä oli torpedosta jääneitä keittomuonapakkauksia. Hän löysi torpedon, mutta pakkaukset olivat kadonneet siitä. Radioyhteydessä sovittiin täydennyksenä samaksi illaksi. Kone tulikin illalla, mutta Lassila ei huomannut, että muonatorpedo olisi heitetty koneesta. Lassilalle oli aiemmin neuvottu Matti-partio ykkösen koskematon muonakätkö, ja hän päätti lähteä sinne noutamaan muonaa.

Lassilan lähettämä sanoma 6.9. klo 16.25: Liikenne Sirkiänsaaren ja Huhdan teillä melkein olematon. Raudun rata myös vähän käytetty, kiskot aivan ruosteessa. Lempaalan tiellä eilen klo 18.30–20.00 3 kuorma-autoa kumpaankin suuntaan. Korleenkylässä ei korjaustöitä. Koko tausta vaikuttaa hyvin hiljaiselta. Poikia ei kakkosessa.

Lassilalle lähetetty sanoma 6.9. klo 18.15: Jos sää sallii, tuodaan täydennys tänään klo 20.30 tai aamulla klo 03.00 jälkeen. Ilmoittakaa pudotuspaikka.

7.9. Lassila kävi noutamassa muonan mainitusta kätköstä. Täällä Lassila sai radioyhteydessä tietää, että muonat ja kumivene oli heitetty, ja hänen käskettiin etsiä niitä.

Lassilan lähettämä sanoma 7.9. klo 16.25: Kävin aamulla muonan haussa Unkan (kersantti Uuno Suokas) matista. Ensimmäisellä ja toisella kierroksella kone lensi niin kaukana, ettei voinut huomata s-pötkyn tulta. Kolmannella kierroksella kone lensi ylitseni, mutta ei huomannut taskulampun tulta. S-pötkyn jätettä en saanut syttymään.

Lassilalle lähetetty sanoma 7.9. klo 17.45: Pudotettu 2 torpedoa ja 1 kolli taskulampun valoa kohti. Putosivat mahdollisesti hiukan yli. Etsikää.

8.9. aamulla Lassila löysi torpedot. Radioyhteydessä sai hän ilmoituksen, että hänen ei enää tarvitse etsiä poikia, ja hänen käskettiin tulla omalle puolelle entistä reittiä, jota hän oli kesällä kulkenut.

Lassilan lähettämä sanoma 8.9. klo 16.15 Tavarat löytyivät. Olivat metsässä. Kiitos niistä. Poikien etsiminen on kai turhaa niin että mitä teen minä nyt.

Lassilalle lähetetty sanoma 8.9. klo 17.40: Älkää etsikö poikia. Tulkaa entistä reittiä kotiin. Ryssä suorittaa etsintöjä. Olkaa varovainen.

9.9. aamulla Lassila lähti paluumatkalle kulkien entistä reittiään. Klo 20.00 hän ylitti Lempaala–Raasuli-tien. Klo 20.00–21.30 tiellä kulki yksi kuorma-auto pohjoiseen tyhjänä sekä etelään 4 kuorma-autoa, joista yksi oli tyhjä, kolmessa oli naisia ja sotilaita.

10.9. klo 06.00 Lassila ylitti Raasulin radan ja jatkoi matkansa käänteeseen pohjoiseen, ylittäen Huhti–Rautu-tien Riikolan pohjoispuolella klo 14.20. Tiellä ei ollut liikennettä. Täältä matka jatkui Syvänotkon, Palosuon, Ukonniityn ja Kytösuon kautta Pajarin eteläpuolelle Vuoksen rannalle. Raudussa ryssät viettivät juhliaan, sieltä kuului torvisoittoa, laulua ja uraa-huutoja. Riiska–Rautu-tien ylitys tapahtui klo 19.00. Tiellä näkyi kahdet auton jäljet, liikennettä ei ollut.

Riiska–Rautu- ja Riiska–Petäjärvi-teiden risteyksessä oleva majoitusalue oli edelleen käytössä. Riiskan kylässä kaikki viljat oli korjattu suuriin aumoihin, samoin heinät korjattu. Riiska–Petäjärvi-tien ylitys tapahtui klo 20.00. Tiellä kulki kaksi upseeria ja yksi kuorma-auto ajoi Riiskaan päin ylityshetkellä. Klo 24.00 Lassila saapui Vuoksen rantaan. Rannalla olivat vartioiden noin 250 metrin päässä toisistaan. Näiden vartioiden välissä Lassila alkoi valmistella ylimenoaan.

11.9. yö oli aivan tyyni ja hiljainen. Vartiomiesten keskustelu kuului selvästi. Lassila täytti kumiveneen, pakkasi varusteensa veneeseen, riisuutui ja voiteli itsensä rasvalla. Koska oli kirkas kuutamo, ja oli aivan hiljaista, päätti Lassila uida alkumatkan, koska liikkuminen siten oli hiljaisempaa. Noin 100 metriä omasta rannasta hän nousi veneeseen ja pääsi vihollisen huomaamatta yli Vuoksen omalle puolelle.

Klo 03.00 omat vartiomiehet olivat huomanneet Lassilan tulon ja saattoivat hänet komppanian korsuun. Täällä hänel-

lä oli tilaisuus levätä ja käydä saunassa. Aamupäivällä hänet kyydittiin prikaatin esikuntaan, josta vänrikki Rastas nouti hänet autolla yksikköön, jonne he saapuivat klo 17.00. Kaukopartiotoiminta Karjalan kannaksella oli päättynyt.

8. päivänä syyskuuta siepattiin viesti, jossa oli seuraava ilmoitus: Pi Ri Ot:n Raja Os 107:lle 6.7. antaman sanoman mukaan on 3./Raja R 104 lohkona 5.9. pidätetty suomalainen tiedustelija, joka oli heitetty kahden muun kanssa, joista yksi likvidoitu. Kolmannen etsiskelyjä suorittaa Raja R 104.

Tämä oli Päämajan kaukopartiomies kersantti Muisto Lassilan viimein kaukopartio. Lassila teki jatkosodan 1941–1944 aikana 16 partiomatkaa, joiden yhteen laskettu pituus on noin 3500 kilometriä, ja kaikki vihollisen selustassa. Lapin sodassa Lassila teki vielä yhden partiomatkan.

ErP 4 lähetti jatkosodan aikana yhteensä neljä laskuvarjopartiota Karjalan kannakselle.

- 30.8.1942 ensimmäisen, jossa 13 kaukopartiomiestä
- 20.7.1944 toisen, jossa yksi kaukopartiomies
- 21.7.1944 kolmannen, jossa kolme kaukopartiomiestä
- 31.8.1944 neljännen, jossa kolme kaukopartiomiestä.

Näissä partioissa oli yhteensä 20 kaukopartiomiestä, joista neljä tuli takaisin kotiin.

Päämajan kaukopartiopataljoonan ErP 4:n pitkäkestoisin partiomatka oli pituudeltaan 51 vuorokautta. Matti-partio 7 ylikersantti Lempiäisen johtaman jättäytymispartion Karjalan kannaksella ajalla 16.6.1944–4.8.1944 mukana oli myös kersantti Muisto Lassila.

NÄMÄ TEOT VAATIVAT ROHKEUTTA. NÄMÄ TEOT VAATIVAT SISUA. NÄMÄ TEOT OLIVAT TEKOJA ISÄNMAAN PELASTAMISEKSI.

Teksti ja kuvat: Olli-Pekka Kling

Lähteet:

Erillinen Pataljoona 4. 1.komppania KD No: 2296 /II/c/ sal. 12.9.1944

Päämajan kaukopartiot jatkosodassa. Lassi Saressalo WSOY 1987

Muisto Lassilan haastattelut Utissa 1998. O-P. Kling

Olli Kepsun haastattelut Utissa 1998 ja Lahdessa 2000. O-P. Kling

Sissilentäjä Olli Kepsun tarina. Jukka Piipponen Koala-Kustannus 1999

Kaukopartio Vertti. Juhani Sipilä WSOY 2009

Lassilan varusteita. Takaa oikealta: karttalaukku ja kompassi suuntolevyllä, selkäreppu, leipälaukku, Suomi-konepistooli. Edessä vasemmalta: tankolipas, rumpulipas, kiikarit, signaalilamppu, Lahti-pistooli, kyynelradio M10, sähkötysavain ja kuulokkeet sekä viestin salaustiekko, TÖPÖ-radio, joka toimi Yleisradion kautta pitkäaaltotaajuudella lähetettyjen salasanomien kuunteluun ja kuulokkeet.

Hyppykurssilla. Taas.

Olen lähdössä Viroon hyppimään lentokoneesta toista kertaa. Tavoitteeni on saada viime vuonna aloitettu viiden hyppyn sarja viimeisteltyä, ja ansaita vihdoinkin Viron Puolustusvoimien IV luokan laskuvarjohyppääjän ”hopeiset siivet”. Tällä kertaa matkaa tehdään kolmella eri autolla ja kahdella eri lautalla. Mukana ovat yhtä lukuun ottamatta kaikki viimevuotiset hyppääjät sekä yksi uusi ”uhri”.

Aikainen lähtö on aika karsea – kyyti lähtee Kärkkäisen pihalta klo 5.15. Lauttareissu menee heräillessä ja kympin jälkeen olemme jo Eesti Langevarjuklubin tiloissa Tallinnassa valmiina aloittamaan opinnot. Yksi meistä on uutena kurssilla, ja me kolme muuta paikalla olevaa olemme kertaamassa asioita. Pian käy kuitenkin selväksi, että kaikkien, jotka haluavat hypätä tänä viikonloppuna, pitää olla kurssilla. Koska myöhemmällä lautalla tulee vielä kaksi hyppääjää, aloitus viivästyy.

Kurssi on hieman muuttunut sisällöltään. Nyt samalla käydään läpi sekä AFF- että SL-kurssin asioita. Pääpiirteissään ne ovat samoja, mutta muutamilla erilaisilla yksityiskohdilla. Kurssin jälkeen testaamme varavarjoproseduuria telineessä, kuten viime vuonnakin. Sitten kertaava osio ja kirjallinen koe, jonka kaikki läpäisevät, ja pääsemme lähtemään kohti Raplaa.

Yllättävä hyppy

Lentokentällä huomaamme heti ison muutoksen: viime vuonna rakenteilla ollut hangaari on nyt valmis. Majoitumme tuttuun kentän laidalla olevan parakkiin, ja pienen evästaun jälkeen lähdemme kentälle päin. Hallissa harjoitellamme vielä lentokoneesta ulos hyppäämistä. Tuttua juttua. Sää on hyvä, ja pian kone työnnetään hallista ulos. Pääsimmekin hyppäämään jo samana iltana. Muutama meistä on ehtinyt nauttia ruoan kanssa yhden alkoholipitoisen juoman, joten joudumme puhaltamaan alkometriin. Nollat eli varjo selkään, lasit kaulalle, kypärä päähän ja korkeusmittari käteen.

Tilanne tulee eteen niin nopeasti etten ole ehtinyt edes jännittää etukäteen. Kuvittelin pääseväni hyppäämään vasta lauantaina. Sitten ollaankin jo kiipeämässä Pilatus Porteriin, ja keskityn hengitykseeni ja nopeisiin sydämenlyönteihin yrittäen rauhoittaa niitä. Jälleen kerran nousu on helppo. Vasta lentokoneen oven avautuminen hirvittää ja ovelle siirtyminen on vaikeaa. En meinaa millään saada kiinni siivessä

olevasta tangosta, ja instruktor joutuu työntämään minua, jotta yletyn tankoon. ”Ready?” kysytään, ja vastaan: ”ready!” Meteli on kova, joten en oikeastaan kuule instruktoria varsinaista hyppykäskyä. Katson häntä uudestaan ja nyt kuulen selkeästi käskyn ”GO!” Hyppään vihdoinkin meidän porukan viimeisenä, paljon muita myöhemmin. En yhtään näe missä päin muut jo laskeutuvat, ja huomaan tuuliolosuhteiden olevan melko haasteelliset. Yritän tietenkin suunnistaa lähelle hangaaria, mutta tuntuu, että vastatuuleen ei pääse etenemään ollenkaan. Kun lähden tekemään laskeutumiskuviota ja käännyn myötätuuleen, vie se minut toooooodella kauas. Päädyn lähes kiitoradan toiseen päähän. Ilmeisesti kokemus ei kuitenkaan ollut kovin paha, ainakaan viime vuoteen verrattuna, sillä huomaan naureskelevani itselleni, kun tajuan kuinka helvetin kauas oikeasti olen päätyvässä.

Korkea heinikko hämää erittäin paljon, ja jarrutan liian korkealla. Laskeutuminen onkin siis vauhdikas, ja kun pääsen maahan, päädyn polvilleni. Taatut mustelmat – onneksi ei sen vakavampaa. Kerään varjon ja lähden tallustamaan kohti hangaaria. Matka on pitkä ja märkä. Reisiin asti ulottuva heinikko kastelee maastopuvun housut täysin. Maiharit keräävät vettä sisäänsä, joten myös sukat ovat aivan märät. Tässä vaiheessa minua kiinnostaa ainoastaan läpimärkien vaatteiden riisuminen, saunaan pääsy ja kuivien vaatteiden pukeminen. Saan viimein lompsuteltua laskuvarjojen pakkausalueelle, ja siirrymmekin siitä pian syömään ja saunomaan.

Ongelmia luvassa

Aamulla herään viiden tunnin yöunien jälkeen. Meillä ei varsinaisesti ole kiire kentälle, joten jokainen heräilee omaan tahtiinsa. Aamupalan jälkeen siirrymme kohti hangaaria, jonka luona joudumme odottelemaan aika kauan. Pyöreillä sotilasvarjoilla on taas käyttöä, kun Antonovista hypätään. Katselemme, kun kolme ensimmäistä päätyvät näillä hankalasti ohjailtavilla varjoilla lähelle metsää. Seuraavat kolme päätyvät metsään. Ensin yksi varjo jää korkealle puuhun kiinni. Sitten toinen hieman edemmäksi ja korkeammalle, ja vielä kolmaskin. Kestää pitkään ennen kuin autot lähtevät hyppääjiä kohden. Vielä myöhemmin paikalle näkyy ajavan myös ambulanssi ja paloauto.

Pari koneellista muuta porukkaa lähtee ensin Pilatus Porterilla kohti taivaita, ja sen jälkeen päivän kolmanteen nou-

AFF = accelerated freefall. Kurssilla Tallinnassa.

suun löytyy tilaa minulle ja Valtoselle, joka on hyppäämässä AFF:ää (accelerated freefall) neljästä kilometristä. Itse olen suorittamassa neljättä hyppyäni 1,5 kilometristä. Nousu menee tuttuun tapaan puoleentoista kilometriin, jossa koneen hidastettua hyppymestari ilmoittaa lentäjän kanssa keskusteltuaan, ettei liian kovan tuulen takia voidakaan hypätä. Toisaalta olen pettynyt, toisaalta helpottunut. Pienen hetken päästä kuitenkin päätetään, että tästä korkeudesta voidaan hypätä, ja kone laskeutuu vasta sen jälkeen. Valtosen AFF-hyppy jää siis hyppäämättä. Hän ei myöskään saa lupaa hypätä puolestatoista kilometristä, koska hänellä ei ole varjossaan static linea, eli pakkolaukaisijaa, jolla varmistetaan päävarjon avautuminen.

Hyppään alas, ja tälläkin kertaa laskeutuminen jää kauas. Tällä kertaa kävelen kuivin jaloin takaisin hangaarille, jonka luona kuulen, että koneen öljynpaineissa oli häikkää, ja sen takia nousu keskeytettiin. Koneen ympärillä hääritään kovasti ja pitkään. Lopullinen ratkaisu kuitenkin on, ettei sillä enää lennetä tänä viikonloppuna. Tilanne näyttää hieman huonolta minun ja Valtosen hyppysiipien saamisen kannalta.

Seitti ja Valtonen valmistautumassa AFF:ään, Paasio (keskellä) static line -hyppyyn.

Majoitustilat Raplassa.

Uhka vai mahdollisuus?

Hyppymestari Kalev Olo käy kuitenkin kysymässä, voisimmeko hypätä venäläisten käytössä olevasta Antonovista. Hetken selvittelyjen ja keskustelujen jälkeen tuo vaikuttaakin mahdolliselta. Tässä vaiheessa muukin osa porukastamme kiinnostuu, ja käymme harjoittelemassa exitiä tästä erilaisesta koneesta. Pari kuivaharjoittelua muutaman rautatangon kanssa koneen viedessä yhtä lastia hyppääjiä ylös taivaalle. Antonovin laskeuduttua pääsemme kertaalleen harjoittelemaan exitiä myös oikeasta koneesta. Tosin maan pinnalla. Kone on isompi, sinne mahtuu paremmin kuin sil-lipurkkiin, eikä ovelta tarvitse kurkottaa kohti tankoa, johon ylettyminen 100 kilometrin tuntinopeudessa ei ole helppoa Pilatus Porterista.

Antonov lähtee vielä viemään muita hyppääjiä taivaalle, ja me odottelemme vuoroamme. Muutama muukin hyppääjä on tulossa kanssamme koneeseen sen laskeuduttua. Olemme jo siirtymässä koneelle päin, kun meille ilmoitetaan, että kone täytyy vielä tankata ennen uutta lähtöä. Jatkamme siis odottelua. Pilviä on kerääntynyt taivaalle hetkistä aiemmin, ja on jo kiire päästä taivaalle ennen ukkosmyrskyä. Nousu Antonovilla on erittäin hidas. Siis todella hidas verrattuna Pilatus Porteriin. Korkeusmittaria katsoessa aika tuntuu kulu- luvan todella hitaasti. Pilvet ympäröivät konetta jo kilometrin korkeudessa.

Oikeaan korkeuteen päästyämme Kalev avaa oven, ja pilotti tulee ääni- ja valomerkki hyppyluvan merkiksi. Ensin hyp- pää Rajala, sitten Seitti, Valtonen ja viimeisenä ekasta sat- sista Juotasniemi. Lennämme nyt täysin pilvessä. Kone kaar- ta takaisin lähemmäs lentokenttää, ja aika tuntuu taas ma- televan, kun Kalev avaa koneen oven uudelleen ja katselee pitkään ulos kohti maata. Välillä näkyy pelkkää pilvettä, mutta välillä näkyy myös hieman maata. Pitkän odottelun jälkeen ääni- ja valomerkki, ja kaksi muuta hyppääjää saavat yksitel- len luvan mennä ovelle ja hypätä. Sitten on Sarkalan vuoro, ja minä olen meidän porukasta viimeinen.

Tämän sivun kuvat myötöpäivään:

Hyppyharjoittelua ensin telineestä ja sitten Antonovista maan pinnalla.

Koko joukko valmiina hyppäämään. Taustalla uusi hangaari.

Taas odotellaan.

Vihdoin pääsemme koneeseen tietämättä mikä meitä ylhäällä odottaa...

Jääkylmää kyytiä

Ovelle meno todellakin on helpompi Antonovista kuin sillipurkista. Saman tien, kun pääsen ulos koneesta, iskee kasvoille kylmä sade. Olen läpimärkä jo ennen kuin varjo avautuu, vaikei siihen menekään muutamia sekunteja pidempään. Pehmeä avautuminen, eikä ollenkaan kierteitä, mutta näkyvyys on lähes nollassa, kun vesipisarat peittävät lasit, jotka ovat ehtineet huurtua sisäpuolelta. Joudun raottaamaan lasien alareunaa, jotta näen korkeusmittarin lukemat. Maata ei näy oikeastaan ollenkaan pilvien keskeltä enkä tiedä mihin suunnistaa. Paljon alempana näkyy tumma varjo, jota lähden seuraamaan. Tämä osoittautuu hyväksi valinnaksi, sillä noin 800 metrissä hahmotan jo maata ja huomaan olevani aika sopivassa kohdassa: aika tarkalleen siellä missä pitikin. Kiertelen suoraan hangaarin yläpuolella korkeusmittarin neulan näyttäessä koko ajan pienempiä lukemia, nopeammin kuin aiemmilla hyppykerroilla.

Tällä kerralla jarrutan juuri oikealla korkeudella ja päädyn lähes täydelliseen paikkaan, eli todella lähelle hangaaria. Liu'un lähemmäs kymmenen metriä märkää, mutta tasaisista ruohikkoja pitkin kuin vesiliukumäessä kastuen viimein myös alushousuja myöten. Fiilis on huikea, kun kerään varjon kasaan ja kävelen kohti sateensuojaa. Hangaarin oviaukolla virolaiset kuvaavat minua kännykät kädessä ja kyselevät lähemmäs päästyäni: "Are you ok?", "Is everything ok?" ja vastailen vain, että "I'm good, I'm alright". Sisällä lisää samoja kysymyksiä ja kaatosateen ropina kattoon vasten. Pian saamme viestiä, että kaksi meikäläistä on laskeutunut aika kauas, ja heitä lähdetään hakemaan autolla.

Me neljä jo hangaarissa olevaa rutistelimme vaatteita kuivemmiksi ja kuuntelemme toistemme kokemuksia tilanteesta. Selviää, että turvallisuuspäällikkö on huutanut radioon, että "do not jump", eli meillä ei todellakaan ollut hyppylupaa keskellä ukkosmyrskyä. Maassa sää on näyttänyt paljon pahemmalta kuin mitä me koneessa olleet näimme taivaalla. Illalla katselimme videota exiteistä ja tosiaan, useampi-kin salama oli välähtänyt.

Ainutkertainen kokemus

Me saimme epäilemättä ainutkertaisen kokemuksen ukkosmyrskyssä hyppäämisestä. Tämä ei varmasti tule toistumaan, koska kokeneetkaan hyppääjät eivät lähe hyppäämään sellaisessa säässä. Virolaisten ilmeet olivat näkemisen arvoiset, kun he olivat odottaneet laskeutuvaa Antonovia takaisin kentälle, mutta yksi kerrallaan hangaariin tulikin koneesta hypänneitä suomalaisia sotilaita. Ja ehjänäkin vielä. Ei meidän maine ainakaan tästä huonontunut! Huikea fiilis, kunnon adrenaliiniryöppy päällä.

Kohta paikalle saadaan myös kauas laskeutuneet, ja he kertovat tarinaa voimalinjojen lähelle laskeutumisesta. Huonostikin olisi voinut siis käydä, mutta onni oli tällä kertaa matkassa, eikä kukaan loukkaantunut, vaikka mahdollisuudet siihen olivat aika korkeat.

Hyppysiivet

Vaatteiden vaihdon ja ruokailun jälkeen hyppymestariimme antaa vihdoinkin minulle hopeiset siivet. Viimeisen hypyn jälkeen ne todellakin tuntuvat ansaituilta. Hullut suomalaiset hyppäsivät ukkosmyrskyssä, huh!

Koska sunnuntaina ei hypättäisi konevian vuoksi, muut hyppääjät poistuvat paikalta, ja me suomalaiset jäämme keskenämme Kalevin kanssa majoitustiloihin. Ilta sujuu mukavasti saunoessa, grillaillessa ja hyppykokemuksia fiilistellen.

Viidennen hypyn jälkeen ansaitut hyppysiivet ja -merkit.

Paluupäivä on pitkä ja takaisin Kärkkäisen pihalla olemme vasta kahdeksalta illalla. Kolme yötä vähillä unilla saavat meikäläisen nukahtamaan aika pikaisesti kotiin pääsyn jälkeen. 10,5 tunnin yönä jaksan valvoa seuraavana päivänä ehkä viitisen tuntia, jonka jälkeen tapojeni vastaisesti nukun päikkärit. Rankka reissu. Huikea reissu. Tätä muistellaan vielä monta kertaa.

Valitettavasti toisen siipiä metsästäneen reissu jää vajaaksi konevian vuoksi, eikä Valtonen päässyt hyppäämään kaikkia viittä hyppyä. Lajista kuitenkin innostuneena hän on vakaasti sitä mieltä, että tänä vuonna pitää vielä päästä Vieroon hyppäämään puuttuvat hypyt. Tätä kirjoittaessa keskustelua aiheesta on käyty, mutta lopullinen päivämäärä on vielä sopimatta.

Teksti: Jenni Paasio

Kuvat: Jenni Paasio ja muut kurssilaiset

Hyppy tuntemattomaan – toisesta näkökulmasta

Tuuli pyörii kasvoilla, ja aurinko paahtaa niskaa. Raplan kentällä on loistava keli, juuri sellainen kuin terassille toivoisi. Maastotakki on tungettu housuihin, jotta se ei lepattaisi korkeuksissa, ja laskuvarjon nyörit on kiristetty tiukalle. Kypärä roikkuu kädessä ja lasit kaulalla, kun odotamme Antonovin saapumista edelliseltä nousulta.

Jännittää. Mutta miksi? Viisi hyppyä oli hypätty jo edellisenä vuonna, mutta silti pelottaa. En ymmärrä. Joukkopaineella kuitenkin lähdän taas mukaan. Viimeisiä kertauksia ja varavarojoproseduureja käydään läpi samalla kun An-2 kaartaa takaisin kentälle. Sykemittari käyntiin. 125. Pyörittelen päätäni ja mietin, miksi jännitän näin paljon. Löydän paikkani koneesta, ja moottori alkaa hakata vauhtia nousukiitoon. Tuttu korvien poksuminen paineen tasaantuessa saa sykkeen aina välillä nousemaan, kun tajuaa kohta joutuvansa hyppäämään ulos ihan toimivasta koneesta ja pistämään henkensä jonkun kangasrievun varaan. Puolessa välissä nousua joku hihkaisee, että hei katsokaahan, kun on komea sateenkaari! Ja olihan se aika hieno korkealta katsottuna, mutta kukaan ei tajunnut, että sen saattelemana saataisiin kokemus, jota edes kokeneet hyppääjät eivät lähe yrittämään.

Ovi aukeaa! Instruktor katsoo alas. Pilviä näkyy – ei haittaa. Virolainen hyppääjä sukeltaa pää edellä ulos ovesta, minkä jälkeen kajahtaa huuto "YLÖS!" ja ensimmäinen omista nousee ja pakittaa tarkistettavaksi ja valmisteltavaksi. "OVELLE!" Lähtöasentoon ovelle, katse sisälle suoraan instruktoriin. "VALMIS?" "VALMIS!" "MENE!" Ja ensimmäinen on ulkona. Uusi komento "YLÖS" ja seuraavakin hyppäsi.

Mitä tapahtui? Oliko se salama? Hetkinen. Pää vilisee kysymyksiä. Eikö hyppymestari muka nähnyt tuota? Saamme-ko me hypätä? Juurihan paistoi aurinko täydeltä taivaalta? "YLÖS!" Minun vuoroni. Automaattisesti tottelen käskyä ja mietin, että menkööt, olen ammattilaisten mukana, ja alhaalla on turvapäällikkö, joka käskyy kyllä koneet alas, jos siltä näyttää.

"OVELLE!" ... "MENE!" Sydän hakkaa, sekunnit tuntuvat ikuisuudelta "tuhatyksi tuhatkaksi..." Tuttu varjon rapina alkaa kuulua, ja jalat heilahtavat pään ylle varjon nykäistessä helpottavasti. Pakko huutaa taas riemusta, kuten joka kerta varjon auetessa. Varjo lentää, on ehjä ja ohjaa. Loistavaa.

Sitten välähdys oikealla! Mitä helvettiä? Ja välittömästi kuuluu outoa rätinää, joka lähinnä muistuttaa kankaan repeämistä. Salama, saatana, ja ihan vieressä! Nyt on päästävä pois: tämä pilvi, jossa ollaan, onkin ukkospilvi! Missäs minä olen? Edessä näkyy vain lonkeronharmaa pilviverho, samoin vasemmalla ja oikealla. Takana näen peltoja,

mutten mitään tuttuja maa-merkkejä. Päätän kuitenkin lähteä sinnepäin, koska edessä on vain vetistä pilveä ja mahdollinen sähköshokkihoito.

Alhaalla huomaa sinioranssin varjon ja päätän lähteä sinne, koska parempi olla eksynyt yhdessä kuin yksin. Taas täyskäännös ja eteenpäin. Tuuli riepottaa varjoa, ja jossain kauempana lyö uusi salama. Kuinkahan tästä nyt selviäisi ehjänä alas? Pilvi vyöryy päälle, ja isoja pisaroita alkaa hakata kehoa vasten. Ei mene kuin sekunteja, ettei kehossa ole enää yhtäkään kuivaa kohtaa. Mennään tästä sitten läpi, ja katsotaan mitä siellä on, huomaa itseni ajattelevan, ja lähden puskemaan harmaaseen. Mitään ei näe mihinkään suun-

taan, ja tuuli riepoo varjoa minkä ehtii. Enää ei pelota, ja mieli takoo vain yhtä asiaa: POIS TÄÄLTÄ!

Pääsen pilven läpi ja alan nähdä metsää. Tuttuja varjoja ei näy enää missään. Oikealla vilahtaa jotain tasaista ennen kuin sekin katoaa taas näkyvistä. Yritän kiertää pilveä nähdäkseni olisiko siinä se kenttä, jonne pitäisi päästä. On! Näen kiitoradan, tai oikeastaan puolet siitä. Kohta näkyy sininen hangaari, jossa kaikki muut ovat sateensuojassa. Vilkaisen ensimmäinen kerran korkeutta. 800 metriä. Olen jo liian alhaalla. Kohti kenttää ja äkkiä. 500 metriä. Olen kentän laidalla pilven alla, ja näenkin jo jotain muuta

kuin harmautta. Enää 300 metriä. Ei saisi ylittää kenttää, lentääköhän tässä kukaan, mistä suunnasta tuulee? Liikaa kysymyksiä... Laskeudun nyt tähän. Tuuli tulee kentän itäpäädyistä. Käänny suoraan tuulta vasten, sillä nyt ei ole aikaa tehdä laskeutumiskuvioita. Juuri kun maa alkaa olla lähellä, tulee kova puuska ja pysäyttää vauhdin täysin. Lasit täynnä vettä yritän nähdä maan, jotta osaisin jarruttaa oikeaan aikaan. Yhtäkkiä olenkin jo kolmen metrin korkeudessa, lyön jarrut vauhdilla kiinni ja tömähdän pystysuoran pudotuksen suoraan alas. Olen ehjä ja tajuissani, se riittää.

Taas rätisee yläpuolella, ja päästän vielä kerran yhden perkeleen suustani. Olen keskellä kiitorataa ukonilmalla. Vauh-

Läpimärkä Rajala hypyn jälkeen.

Vetistä touhua. Kaikki pääsivät kuitenkin turvallisesti maahan, ja hyppyintoakin jäi jäljelle.

dilla varjo kasaan ja juoksuun, mutta varjoni onkin täynnä vettä ja painaa jo paljon. Juoksen noin 400 metriä, jonka jälkeen totean, että lyököön ukkonen, minä kävelen. Näen toisen hyppääjän laskeutuvan kentälle hangaarin viereen. Hyvin hypäty. Ei ole pitkä matka sadetta pakoon, vaikka sillä ei olekaan mitään merkitystä, kun kaikki on joka tapauksessa märkänä.

Pääsen hangaarille ja katson kaikkien kauhunsekaisia ilmeitä. Ensimmäisen hyppääjän saapuessa hangaariin olivat ihmiset olettaneet, että kone on laskeutumassa hyppääjät koneen sisällä. Radiolla oli huudeltu useaan kertaan, että ei saa hypätä! Venäläinen pilotti totesi jälkeensä, ettei viesti ollut tullut perille. Eivät ne hypää tuonne, olivat virolaiset pohtineet hallissa, kun sisälle tulee litimärkä suomalainen avonaista varjoa kantaen. Halli oli räjähtänyt kuin kusi-aispesä, ja selvä paniikki oli vallannut virolaiset – ei ukkoseen hypitä!

Turvapäällikkö on kireänä, kaikki pyörittelevät päitensä. Suomalaiset sen sijaan ovat yhtä hymyä! Kaikki pääsivät turvallisesti maahan asti. Toiset lähelle, toiset kauas. Monet kävivät onnittelemassa, että hieno hyppy. Ja taas tehtiin nimeä tutuksi. Litimärkänä juuri hengissä selvinneenä oli hyvä lähteä saunomaan ja käymään läpi, että mitäs sitä juuri tuli-kaan tehtyä. Jostain syystä nyt tekee vielä enemmän mieli lähteä takaisin taivaalle!

Teksti: Tuomas Juotasniemi

Säätila vaihteli nopeasti auringonpaisteesta myrskyyn, ja sade laantui yhtä äkillisesti kuin oli alkanutkin.

Toinen kerta toden sanoo. Nijmegen 2019

Viime vuonna totesin marssin jälkeen, että ei ikinä enää, ja niinpä sitten päädyin tänäkin vuonna vajaan 47 000 marssijan joukkoon. Kaiketi tapahtumassa on jotain erinomaisen koukuttavaa, kun heinäkuun kolmannen viikon ajaksi koontui Hollannin Nijmegenin lähiympäristön festivaaliviikolle jälleen noin miljoona ihmistä! Itse marssiin, joka järjestettiin jo 103. kerran, osallistui reilut 44 700 henkilöä, joista neljän päivän jälkeen maaliin saapui hyväksytysti 41 235 kävelijää.

Suomalaisten osallistuminen toteutettiin jälleen MPK-kursina. Suomesta saatiin liikkeelle noin 100 henkilön joukko, joista 7 joutui keskeyttämään. Suurin osa suomalaisista marssijoista eteni individuaaleina, ja joukkueita muodostivat vain kadetit ja pari muuta osastoa. Tänä vuonna MPK:n toiminnanjohtaja Pertti Laatikainen kävi tutustumassa marssiviikkoon ja oli myös reittien varrella henkilökohtaisesti kannustamassa meitä! Toivottavasti käynnillä tulee olemaan positiivisia vaikutuksia myös jatkossa.

Marssiviikon sää oli optimaalinen. Alkuviikolla satoi vähän, ja yöt olivat alle 10-asteisia. Tästä päivälämmöt nousivat tasaisesti, ja torstaina ylitettiin jo helleraja, mutta olosuhteet olivat silti vielä perjantainakin siedettäviä. Säätilan suhteen oli muutenkin onnea, koska viikkoa myöhemmin saapui lähes koko Eurooppaa kurittanut megahelle, josta Hollannissakin mitattiin viikon puolivälissä jopa +40,5 asteen päivälämpötiloja.

Sunnuntain matkapäivä sujui viime vuoden tapaan. Helsinki-Vantaalta suoralla Finnairin lennolla Amsterdamiin, Schipholin kentältä junalla Nijmegeniin, jonka rautatieasemalta oli bussikuljetus viime vuonna tutuksi tulleelle Heumensoordin sotilasleirille. Tämänvuotinen vahvuus siellä oli 7500 henkilöä, joista marssijoita viitisen tuhatta. Maanantaisen valmistautumispäivän ohjelmaan kuului tankkauksen ja levon lisäksi myös kaupungilla käynti. Iltapäivän aikana piti vielä järjestellä marssivarusteet valmiiksi aikaista aamu-lähtöä varten.

Ensimmäisen marssipäivän eli tiistaiaamun liikkeellelähtö-aika oli 04.30. Tässä vaiheessa marssijoiden rannekenauhat skannattiin liikkeelle lähteneiksi. Iltapäivällä vastaavasti piti muistaa käydä toimitsijatelalla viimeistään kello seitsemäntoista leimauttamassa itsensä palanneeksi reitiltä. Aikainen lähtö ja aamun viileys olikin hyväksi avuksi jokaisena päivänä, lyhentäen oleellisesti iltapäivän lämmintä osuutta.

Aloituspäivänä kuljettiin myötäpäivään, pohjoinen 45 kilometrin Elstin reitti. Alkumatkalla Nijmegenin keskustassa oli vielä runsaasti yön yli juhlineita, lähinnä nuoria, kannustamassa meitä pitkän urakan aloittajia. Päivän edetessä olivat

Kontrollikortti.

Melkein kotona?

Kannustaa voi monelta suunnalta?

erityisesti kylien keskustat täynnä juhlijoina ja kannustajia. Mukavan energialisän sai kadunvarsilla tarjotuista kurkuista, vaahtokarkeista, suolatikuista ja monista hedelmistä. Lisänä vielä ne ylävitoiset, joita läpsimällä tunnelmaa kohotettiin puolin ja toisin.

Keskiviikkoamuna oli vuorossa 39-kilometrinen läntinen Vijchenin reitti. Festivaaliviikon mukaansa tempaava tunnelma nousi erityisesti keskiviikosta alkaen, siivittämään ja keventämään matkantekoa loppuviikkoa kohti. Reitin varrelle järjestetyillä huoltopisteillä yhteispohjoismainen palvelu toimi tänä vuonna kuin rasvattuna. Ei enää haettu ryhmäkohtaisia juomakanistereita ja ruoka-annoksia hankalasti erikseen, vaan kaikki marssijat saivat omat annoksensa sujuvasti jonottaen palvelutiskiltä, kansallisuudesta riippumatta.

Torstaina kuljettiin 40-kilometrinen 7 kukkulan kaakkoinen Groesbeekin reitti. Aamuurinko alkoi lämmittää jo klo 8:sta alkaen ja iltapäivästä tuli puolipilvisyydestä huolimatta helteinen. Päiväosuudella oli tien varsilla jonkin verran suojaavaa vanhaa puustoa, joka vähän helpotti matkantekoa. Tänä vuonna oli aikaa poiketa myös matkan varrella olevalla kanadalaisien sotilashautausmaalla. Vuoden 1944 tapahtumia kävikin kunnioittamassa sotilasosastoja ihan jonoksi asti.

Päätöspäivänä perjantaina oli lähtöaika jo 03.30. Päivän aikana kuljettiin eteläinen Guijkin 40 kilometrin reitti. Lisäksi maalin jälkeen vielä Nijmegenin keskustassa viisikilometrin Via Gladiola. Aamun aikana huomattiin erityisesti raskeanliikenteen autoilijoiden kunnostautuminen moottori-tenien ylityksissä. Saimme kaiken malliset paineilmatorvet raikumaan kilpaa aamuliikenteessä, kun ylikulkusilloilta heilutettiin tervehdyksiä autoilijoille. Oikein hauska maan (tai kansainvälinenkin) tapa! Perjantaiohjelmaan kuului myös

Vihdoin maalissa!

kanavan ylitys saksalaisten pioneerien rakentamaa moottoriponttonisilta pitkin. Jokilaivaliikennekin oli siis osan päivää keskeytyksissä marssitapahtuman takia.

Lämpöä ja hulabaloita riitti mukavasti koko päivälle. Lyhyin tauoin ja pitkin askelin tuli edettyä lopulta maaliin asti. Maalissa rannekenauha leimattiin viimeisen kerran, ja onnistuneen marssin merkiksi jaettiin suoritusvuosien mukainen "Vierdaagsekruis"-risti.

Maalintulon jälkeen kävelin vielä viime vuonna väliin jääneen Via Gladiola -osuuden. Tulipahan todistettua, että sitä juhlaa toden totta riitti loppuun asti! Tällä viimeisellä viiden kilometrin matkalla, huumaavan juhlinnan keskellä on tapana palkita marssijoita miekkaliljakimpulla. Perinne on saanut alkunsa Roomalaisajalta, jolloin gladiaattoreita kukitettiin miekkalijoilla heidän marssiessa kohti taistelua. Näkyi niitä ilmestyneen minunkin reppuuni.

Tänä vuonna päätin olla käyttämättä marssiviikon aikana mitään ylimääräisiä ravinteita. Ei magnesiumia, ei ylimääräistä suolaa tms. Myös jalat jäivät kahden kompressiosukkaparin varaan ilman teippejä. Alkuvuoden harjoittelu taisi toimia hyvänä pohjana, koska säästyin kokonaan krampeilta ja rakoilta, niin että lauantaina Amsterdamin kujilla oli ilo kävellä kevein askelin paluulentoa odotellessa.

Teksti ja kuvat: Arto Tapiomaa

*Numerotiedot
vuodelta 2019.*

Barometer 2019

During the Four Days Marches the Barometer can be found here. I have dropped out or have finished every day.

Number of registrations as of 1-7	47,236
Not signed in	2,534
Signed in	44,702
Non-starters/dropped out 1 st day	661
Finished 1 st day	44,041
Non-starters/dropped out 2 nd day	1,350
Finished 2 nd day	42,691
Non-starters/dropped out 3 rd day	1,111
Finished 3 rd day	41,580
Non-starters/dropped out 4 th day	345
Finished Four Days Marches	41,235

More statistics

Kuvat ylhäältä alas ja oikealle:

Puristusvoima mitattiin molemmista käsistä.

Istumaannousut suoritettiin yksin tai parin kanssa. Aikaa oli minuutti.

Penkkipunnerrusta tehtiin puolella oman kehon painosta tai 45 kilogrammalla niin monta toistoa kuin yhtenä sarjana sai tehtyä.

Kyykyt kehonpainolla. Suoritus aika minuutti.

Palaveri mittausten jälkeen. Jatkosuunnitelmat pohdinnassa.

LISÄÄ SUORITUSKYKYÄ?

Vajaa 10 vuotta sitten liityin maakuntakomppaniaan, ja muistan kuinka itseäni ärsytti silloinen kunto, joka oli päässyt hieman rapistumaan. Ilokseni voin todeta, että kipinä syttyi silloin uudelleen liikuntaharrastuksia (pääasiallisesti kuntosalitreenejä) kohtaan, ja jäinkin kunnolla koukuun ja nykyään viikko ilman treenejä tuottaa vieroitusoireita.

Kävin elokuussa seuraamassa (ja osittain osallistumassa-kin) vasta perustetun treeniryhmän ensimmäistä tapaamista. Viisi innokasta taistelijaa oli tarttunut haasteeseen ja myös ohjaaja vaikutti olevan valmis tositoimiin. Lyhyiden alkuhaastattelujen jälkeen lämmiteltiin ja testattiin sekä liikuvuutta että voimaa. Näitä tuloksia voisi sitten myöhemmin käyttää vertailukohtana omalle kehitymiselle.

Jokaisella oli omat syynsä lähteä mukaan, mutta kaikilla oli halu lähteä kohottamaan kuntoaan nykyisestä tasosta. Motivoituneet ryhmäläiset tsemppasivat toisiaan, ja vaikka kyse oli vasta alkutestistä, löytyi kaikilta halua yrittää tosissaan jo nyt. Tästä on hyvä lähteä seuraamaan tilanteen kehittymistä, sillä suunta on tietenkin vain ja ainoastaan ylöspäin.

Oletko sinä jo löytänyt itsellesi sopivan liikuntamuodon?

Teksti ja kuvat: Jenni Paasio

Peilistä tervehtii tehtävässä onnistumisen mahdollisuus – tai mahdottomuus

Maakuntajoukon jäsen on yleensä paremmassa kunnossa kuin ikätoverinsa. Ei ole yllätys. Ei riitä.

Toimintakyky Puolustusvoimien tapaan määriteltynä sisältää fyysisen, psyykkisen, sosiaalisen ja eettisen toimintakyvyn. Ihmiset, jotka harjoittelevat säännöllisesti rasittaviakin asioita, osallistuvat vapaaehtoisesti yhteistä hyvää tuottavaan toimintaan, ovat osa kehittyvää joukkoa ja punnitsevat harjoitelleessaan kiperiä tilanteita – jo lähtökohtaisesti he ovat keskivertoja edellä.

Sotilaan toimintakyvylle on kuitenkin vain yksi mielekäs mittari: kyky suoriutua tehtävästä. Suhteellinen pärjääminen työkaverien tai muun siviilivertailuryhmän kesken ei riitä, jos tehtävällä piiputtaa. Siksi tieto siitä, missä oma toimintakyky juuri nyt menee, on välttämätön perusta reservin tehtävän hyvässä hoitamisessa.

Osa maakuntajoukon jäsenen sitoutumista tehtäväänsä on vuosittainen osallistuminen vähintään 12 minuutin juoksumalliin ja kolmen liikkeen lihaskuntotestiin. Testit ovat helpposti järjestettäviä massatestejä, joten tilaa on jokaiselle taistelijalle. Testejä järjestetään vuosittain niin useasti, että yhdellä viikolla vuotavalla neljällä ei tarvitse mennä väkisin puristamaan. Silti osuus kaikista maakuntajoukon jäsenistä jää ikävän alhaiseksi. Onko taustalla pelko kohdata raadollinen todellisuus?

Virkamiehen näkökulma

Keväällä 2019 sain yhteydenoton Koposen Harrilta. Oli syntynyt ajatus, että voitaisiin perustaa reserviläisiin kuuluvista henkilöistä tiimi, joka ryhtyisi kohottamaan fyysistä kuntoa noin vuoden projektina, ja tästä sitten kirjoitettaisiin muillekin kannustimena juttusarja Varmistin-lehteen. Olisi siinä vähän paineistettua motivaattoria tiimiin kutsutuilla, mutta myös kannustinta kaikille, jotka lehteä lukevat. Kirkkaimpana ajatuksena ja tavoitteena tietenkin se, että osoitettaisiin reserviläisten kenttäkelpoisuutta ja toimintakykyä sodan ajan tehtävien edellyttämällä tavalla.

Harri halusi kutsua tiimiin mukaan yhden ”virkamiehen virastotalolta” eli yhden soturin Hämeen aluetoimistolta. Harri oli kuulemma bongannut minut soveliaaksi – tiedä sitten oliko keski-ikää lähestyvällä ja hieman keskimahaisella habituksellani osuutta asiaan. Täytyy todeta, että oivasti ja kuin tilattuun hetkeen tuo yhteydenotto tuli. Olin nimittäin itsenkin havainnut, että kenties joskus omistettu sixpack vyötäisillä oli muuntautumassa jonkinmoiseksi löysäksi pelastusrenkaaksi, ja useat työistuvat vaatteet olivat alkaneet omituisesti kutistua kaapissa. Eli tunnistin kyllä jonkinlaista pistoa mielessäni ja tarvetta ryhtyä tekemään asialle jotain; ehkäpä suorastaan kaveri- ja vertaistukea hommaan. Tässä

Tehtävissä on eroja, ja niin on niissä edellytettävässä osaaamisessa ja suorituskävyssä. Siksi tähän juttusarjaan on otettu erilaisissa tehtävissä toimivia, kullekin erilaiseen ”riittävään” toimintakykyyn sitoutuneita taistelijoita. Kuten maakuntajoukossa usein, moni on jatkosijoitettu ja kilometrejäkin kerännyt. Siksi on turha paistatella kaksikymppisenä tehdyillä sankariteoilla tai ”ihan äsken 2008” juostuilla maratoneilla. Tässä ja nyt, ammattitaitoisen sparraajan kanssa, katsotaan miten yhden talven yli löytyy tehtävän edellyttämä taso itse kullekin.

Toivottavasti juttusarja toimii inspiraationa selvittää oma tilanne, ja tarvittaessa tehdä korjausliikkeet omaan arkeen. Nähdään kuntotestissä!

Kirjoittaja toimii esikuntatehtävissä niin siviilissä kuin poikkeusoloissakin. Verhokiipeilykykyä ei tarvita, mutta kolmantena ratkaisutaisteluvuorokautena väsynyt kroppa joko pettää pään - tai sitten ei.

suhteessa Harrin pyyntö ”Kenttäkelpoisuus 2020” -ryhmään osui kuin nakki muusiin. Nimittäin monesti näissä kuntoilu-projekteissa ”vain aloittaminen on vaikeinta”. Joko sitä ei aloita ollenkaan tai aloittaa jotenkin väärällä tavalla saaden itsensä heti alkuunsa niin jumiin, että jatkamisen sijaan se löhösohva kutsuu mieluummin. Asialle tarttis tehreä jotain, joten tuumasta toimeen.

Meillä on tätä kirjoittaessa ollut muutama kokoontuminen, ja vaikka en ole itse päässytkään kaikkiin yhteisiin tapaamisiin, niin olen pyrkinyt olemaan hengessä mukana ja tehden sitten omatoimisesti jotain samankaltaista liikuntasuoritetta kuin noissa yhteisissä jumpissa on tehty. Vaihdamme kuulumisia aktiivisesti projektia varten perustetussa some-ryhmässä – ja kyllä piru vieköön jo se kannustaa potkaisuun itseään persauksille ja kohti lenkkipolkua. Projekti on meillä koko porukalla vasta aluillaan, ja kaikilla on tietenkin yksilölliset tavoitteensa. Minulla tavoitteena on noin vuoden projektissa löytää uudelleen ”hyvää oloa ja liikunnan iloa” itselleni. Se on noin ajatuksellisesti ohjaavana pää-tavoitteenani, ja uskon, että siinä ohessa muutama kilokin tuosta vyötäisiltä katoaa sekä kaapissa kutistuneet vaatteet sopisivat jälleen ylle.

Teksti: Jukka Koukkari

TRA-harjoittelua Santahaminassa 23.-25.8.2019

Toinen kuluva vuoden painopisteeseen tähtäävä harjoitus järjestettiin Santahaminassa 23.-25.8. Harjoituksen aihe oli, kuten keväälläkin, taistelu rakennetulla alueella. Kouluttajineen ja kurssilaisineen vahvuus nousi kuudenkymmenen hengen suuruiseksi, eli juuri sopivaksi. Uutta opittiin ja vanhaa kerrattiin. Harjoitukseen osallistui keväällä jo harjoitelleita joukkoja sekä vähemmän asiaan perehtyneitä. Kehittyminen harjoituksen aikana oli kuitenkin lupaavaa.

Perjantai-iltapäivä ja -ilta kuluivat harjoitukseen siirtymiseen, perustamiseen ja majoittumiseen – olipa käytössämmme varusteita, jotka olivat pääosalle aivan uutta. Majoittumisen ja varusteiden välppäyksen jälkeen palauteltiin miehiin aseenkäsittelyä, perusteita siis.

Lauantaina aamupalan jälkeen aloitettiin harjoitus toden teolla, osan joukoista kerrattessa vielä perusteita. Jo keväällä harjoituksessa olleet tai muuten asiassa harjaantumisensa osoittaneet harjoittelivat hiukan haastavampia ja vauhdikkaampia tilanteita, ja olipa aamupäivän aikataulussa myös tarkka-ampujan etsintää.

Aamupäivän agendan päätyttyä ruokailimme varuskunta-ruokala Saharassa, jossa tapahtui myös nesteiden tankkaus,

sillä iltapäivästä tulisi lämmin. Ruokailun jälkeen alkoi vierailevien kouluttajien ohjelma. Koulutus koostui kahdeksasta lyhyestä pläjäyksestä, joiden anti toivottavasti jäi kuitenkin jokaiselle pääkoppaan muhimaan. Koulutusta saatiin niin sisällä Helsinki-simulaattorissa, kuin myös ulkopuolella lähimaastossa.

Lämmin sää ja reipas koulutus pakottivat myös harjoituksen johtoa palaamaan aivan perusteiden äärelle. Vaikka iltapäivän koulutus oli ajallisesti lyhyt, oli harjoittelevilta joukoilta juomavesi vähissä, pitipä siis ryhtyä huoltotoimiin. Vettä saatiin riittävästi tarjolle, välttyttiin ikäviltä oireilta ja saatiin vietyä iltapäivän koulutus loppuun sekä päästiin siirtymään päivälliselle.

Reippaan koulutuksen jälkeen itse kukin pääsi vierailemaan sotilaskodissa virkistäytymässä. Harjoituksen johto juoni tällä välin tulevia peliliikkeitä sekä evästi tulevan soveltavan vaiheen toimivia johtajia käskyllä ja viimeisimmällä tiedustelutiedolla. Tällä kertaa oli myös mahdollisuus saunomiseen illan päätteeksi, jonka jälkeen siirryttiin lepäämään ja odottamaan tulevan viimeisen päivän soveltavaa vaihetta.

Sunnuntai, harjoituksen viimeinen päivä aloitettiin purka-

malla ja siivoamalla majoitustilat. Varuskuntaravintolan eteen odottamaan ja kokeilemaan onnea, josko pääsisimme etuajassa sisään. Ei, kellonajat ovat pyhiä, odotamme siis. Ruoan jälkeen joukkojen siirtyminen soveltavan vaiheen lähtöalueelle, missä viimeiset käskyt johtajille ja valmistelut.

Tilanne käyntiin! Joukko lähti liikkeelle satamasta kohti Santahaminantietä, josta yli. Palotorninkujan ja Jalkaväenkujan välisellä alueella joukot liikkuvat ryhmittäin kohti Rykmentintietä, jonka läheisyydessä saatiin ensimmäisiä havaintoja vihollisesta: rynnäkkökivääritulta. Useiden omien kaatuneiden jälkeen hyökkäävä joukko pääsi välitavoitteeseensa. Tappioita tuli niin vihollisen kuin omienkin tulesa. Vain viiden hengen vahvuinen vihollinen aiheutti 3-4 kertaa suuremmat tappiot hyökänneelle joukkueelle!

Tilanne uudelleen käyntiin. Tavoitteeseen, entiseen toimiupseerikerhoon, päästiin kiinni oman suojaavan tulen voimin melko nopeasti, ja rakennuksen tyhjennys vihollisesta alkoi. Heitteitä ja tarkkaa tulta käytettiin taitavasti huoneiden tyhjennykseen ja rakennus saatiin vapautettua vihollisen hallinnasta. Hyökkääjä koki jälleen ja odotetustikin tappioita taistellessa sisätiloista.

Lyhyt palaute ja takaisin majoitukselle, jossa harjoituksen purku nopealla aikataululla, sillä linja-auto odottaa kyytiläisiään. Kaluston luovutuksen jälkeen bussiin ja kohti kotikonttuja, Hälvälän tauluvaraston kenttää. Kentällä palautteet, kiitos kaikille ja turvallista kotimatkaa! Iso kiitos myös omasta puolestani!

Teksti ja kuvat: Lauri Latva-Pietilä

PHMAAKK:N JA MKJ:N LKT JA COOPERIN TESTIT 2019

LKT sunnuntai 13.10. klo 18.00 MKJ
LKT sunnuntai 17.11. klo 18.00 MKJ
Joulukuu vapaa

COOPER lauantai 5.10. klo 11.00 MKJ

Lihaskuntotestit pidetään Kamppailulajikeskuksessa, Sammonkatu 6.
Cooperin testit pyritään pitämään Radiomäen kentällä.
Vaihtoehtoinen paikka on Pikku-Vesijärven ranta.

Vuoden 2019 **pakolliset** kuntotestit ovat tarkoitettu kaikille Maakuntajoukkojen sitoumuksen tehneille.

Testiajankohdista tiedotetaan vielä ennen testejä. Jos oman yksikön ajankohta ei sovi, voi osallistua mihin tahansa muuhun testitapahtumaan.

Testauksiin liittyvissä kysymyksissä ota yhteys:
Erkki Vilja
erkki.vilja@maakuntakomppania.fi
040-5002757

Vuoden 2019 harjoituksia

MKJ harjoitus (VEH) 11.-13.10.2019
MKJ/MAAKK KÄKI 25.-27.10.2019

Tarkkaile sähköpostiasi sekä koulutuskalenteria osoitteessa mpk.fi.

VARMISTIN 2019

© Päijät-Hämeen Maakuntakomppania